

DE
RSCA-
FILES

DE RSCA- FILES

Jürgen Geril

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

ANDERLECHT SINDS DE KOMST VAN MARC COUCKE	6
 1. DE JAREN VOOR KOMPANY	 9
Herman Van Holsbeeck (I)	11
Roger Vanden Stock (I)	17
Jo Van Biesbroeck (I)	20
Marc Coucke (I)	24
Herman Van Holsbeeck (II)	30
Hein Vanhaezebrouck (I)	36
Roger Vanden Stock (II)	41
Marc Coucke (II)	45
Luc Devroe (I)	49
Pär Zetterberg (I)	55
Michael Verschueren (I)	58
Frank Arnesen (I)	64
Fred Rutten (I)	69
Marc Coucke (III)	73
 2. DE JAREN VAN KOMPANY	 77
Vincent Kompany (I)	79
Simon Davies (I)	85
Vincent Kompany (II)	89
Frank Vercauteren (I)	95
Vincent Kompany (III)	100
Wouter Vandenhaute (I)	105
Karel Van Eetvelt (I)	112
Peter Verbeke (I)	117
Frank Vercauteren (II)	121
Vincent Kompany (IV)	128
Wouter Vandenhaute (II)	133
Vincent Kompany (V)	137
Craig Bellamy (I)	143
Vincent Kompany (VI)	146
Wouter Vandenhaute (III)	151

3. DE JAREN NA KOMPANY	157
Felice Mazzù (I)	159
Wouter Vandenhaute (IV)	163
Peter Verbeke (II)	167
Felice Mazzù (II)	172
Wouter Vandenhaute (V)	176
Jesper Fredberg (I)	181
Brian Riemer (I)	185
Jean Kindermans (I)	190
Wouter Vandenhaute (VI)	194
Marc Coucke (IV)	197
Jesper Fredberg (II)	200
Brian Riemer (II)	204
David Hubert (I)	209
Jesper Fredberg (III)	215
Olivier Renard (I)	218
Michael Verschueren (II)	222
Besnik Hasi (I)	226
Wouter Vandenhaute (VII)	232
Michael Verschueren (III)	237
Marc Coucke (V)	242
Romelu Lukaku (I)	247

VERANTWOORDING	250
-----------------------	------------

DANKWOORD	252
------------------	------------

EINDNOTEN	254
------------------	------------

ANDERLECHT SINDS DE KOMST VAN MARC COUCKE

Seizoen 2017-2018

Voorzitter: Roger Vanden Stock,
Marc Coucke
Algemeen manager: Jo Van Biesbroeck
Sportief directeur:
Herman Van Holsbeeck, Luc Devroe
Trainer: René Weiler, Nicolas Frutos,
Hein Vanhaezebrouck
Jupiler Pro League: 3e
Croky Cup: 1/8e finale
(uitgeschakeld door Standard)
Europees: groepsfase
Champions League

Seizoen 2018-2019

Voorzitter: Marc Coucke
Algemeen manager: Jo Van Biesbroeck,
Michael Verschueren
Sportief directeur: Luc Devroe,
Frank Arnesen
Trainer: Hein Vanhaezebrouck, Karim
Belhocine, Fred Rutten
Jupiler Pro League: 6e
Croky Cup: 1/16e finale
(uitgeschakeld door Union)
Europees: groepsfase Europa League

Seizoen 2019-2020

Voorzitter: Marc Coucke
Extern adviseur: Wouter Vandenhaute
Algemeen manager: Michael
Verschueren, Karel Van Eetvelt
Sportief manager: Frank Arnesen,
Peter Verbeke
Trainer: Vincent Kompany (speler-
manager), Simon Davies,
Frank Vercauteren
Jupiler Pro League: 8e
(seizoen gestopt door corona)
Croky Cup: kwartfinale
(uitgeschakeld door Club Brugge)
Europees: /

Seizoen 2020-2021

Eigenaar: Marc Coucke
Voorzitter: Wouter Vandenhaute
Algemeen manager: Karel Van Eetvelt,
Jos Donvil
Sportief manager: Peter Verbeke
Trainer: Vincent Kompany,
Frank Vercauteren
Jupiler Pro League: 4e
Croky Cup: halve finale
(uitgeschakeld door RC Genk)
Europees: /

Seizoen 2021-2022

Eigenaar: Marc Coucke
Voorzitter: Wouter Vandenhaute
Algemeen manager: Jos Donvil,
Peter Verbeke
Sportief manager: Peter Verbeke
Trainer: Vincent Kompany
Jupiler Pro League: 3e
Croky Cup: finale
(verloren van AA Gent)
Europees: voorronde Conference
League (uitgeschakeld door Vitesse)

Seizoen 2022-2023

Eigenaar: Marc Coucke
Voorzitter: Wouter Vandenhaute
Algemeen manager: Peter Verbeke
CEO: Jesper Fredberg (Sport), Kenneth
Bornauw (Non-Sports)
Sportief manager: Peter Verbeke,
Jesper Fredberg
Trainer: Felice Mazzù, Robin Veldman,
Brian Riemer
Jupiler Pro League: 11e
Croky Cup: 1/8e finale
(uitgeschakeld door RC Genk)
Europees: kwartfinale Conference
League (uitgeschakeld door AZ)

Seizoen 2023-2024

Eigenaar: Marc Coucke
Voorzitter: Wouter Vandenhaute
CEO: Jesper Fredberg (Sports),
Kenneth Bornauw (Non-Sports)
Sportief manager: Jesper Fredberg
Trainer: Brian Riemer
Jupiler Pro League: 3e
Croky Cup: kwartfinale
(uitgeschakeld door Union)
Europees: /

Seizoen 2024-2025

Eigenaar: Marc Coucke
Voorzitter: Wouter Vandenhaute
CEO: Jesper Fredberg, Tim Borguet
(Sports), Kenneth Bornauw
(Non-Sports)
Sportief manager: Jesper Fredberg,
Olivier Renard
Trainer: Brian Riemer, David Hubert,
Besnik Hasi
Jupiler Pro League: 4e
Croky Cup: finale
(verloren van Club Brugge)
Europees: 1/16e finale Europa League
(uitgeschakeld door Fenerbahçe)

Seizoen 2025-2026

Eigenaar: Marc Coucke
Voorzitter: Wouter Vandenhaute,
Michael Verschueren
CEO: Tim Borguet (Sports),
Kenneth Bornauw (Non-Sports)
Sportief manager: Olivier Renard,
Antoine Sibierski
Trainer: Besnik Hasi, Edward Still,
Jérémy Taravel
Jupiler Pro League: 4e
Croky Cup: finale (verloren van Union)
Europees: voorronde Conference
League (uitgeschakeld door AEK)

Seizoen 2026-2027

Eigenaar: Marc Coucke
Voorzitter: Michael Verschueren
CEO: Kenneth Bornauw
Sportief manager: Antoine Sibierski
Trainer: Vítor Bruno
Jupiler Pro League: ?
Croky Cup: ?
Europees: ?

1.
DE
JAREN
VOOR
KOMpany

HERMAN VAN HOLSBEECK (II)

De grijze poort van het oefencomplex van Anderlecht in Neerpede schuift tergend langzaam open. Het is 6 april 2018, 9.24 uur in de ochtend. Een donkere Audi Q7 rijdt de parking op, met in zijn spoor een kleinere Audi. Aan het stuur van de eerste wagen zit Herman Van Holsbeeck, de tweede wagen wordt bestuurd door zijn vrouw Esmeralda.

De RSCA-manager rijdt zoals altijd naar zijn vaste parkeerplaats achteraan het complex en stapt uit. Zijn vrouw blijft alleen in haar wagen zitten. Van Holsbeeck stapt de gebouwen binnen die hij jarenlang zijn thuis mocht noemen. Herman is niet van plan een lange speech te geven, maar schudt elke medewerker met wie hij nauw samenwerkte de hand. Zij die hem het meest na aan het hart liggen krijgen zelfs een knuffel. Sommigen hebben tranen in de ogen.

Het luwt de onrust bij het personeel niet. Integendeel. Anderlecht heeft 242 voltijdse werknemers in dienst: van bij de jeugdwerking over de sociale en de commerciële cel tot bij de scouting. Een groot aantal zijn trouwe gezanten van gewezen voorzitter Roger Vanden Stock. Maar de club is sinds 1 maart 2018 officieel in handen van de nieuwe eigenaar Marc Coucke. Er wordt gevreesd voor ontslagen: overbodige functies, dubbel bezette posities...

Coucke zelf heeft die week het personeel toegesproken. Een bevroren speech in het stadion voor een honderdtal aanwezigen en zijn kompaan Luc Devroe. Een vooruitblik, een perspectief. De nieuwe hoofdaandeelhouder had het over het enthousiasme, zijn waarden en bedrijfsbeleid en hoe Anderlecht ook in de toekomst één grote familie moet vormen. Er werd met geen woord over een reorganisatie gerept, maar dat neemt de grote onzekerheid niet weg. Opvallend: bij die bijeenkomst blonk Herman Van Holsbeeck al uit in afwezigheid.

Dat heeft te maken met een onderhoud dat de sportief manager had met Marc Coucke. Het klikt niet tussen de twee en dat is nog zacht uitgedrukt. Ze lusten elkaar rauw. Van Holsbeeck heeft geijverd voor een andere koper voor RSCA dan Coucke en is van meet af aan geen voorstander van zijn komst. Op zijn beurt stelt Coucke vast dat Anderlecht onder het sportieve beleid van Van Holsbeeck in handen is gevallen van gecontesteerde voetbalmakelaars als Mogi Bayat of Christophe Henrotay. Onder meer enkele miljoenentransfers met torenhoge commissies roepen vragen op. 'Lijken in de kast,' zegt Coucke vrij snel.¹

De breuk is onvermijdelijk. Van Holsbeeck krijgt te horen dat zijn aanwezigheid op Neerpede niet langer gewenst is. Het is duidelijk dat Coucke zijn vertrouwensman Luc Devroe zal installeren als baas van het sportieve departement. Jawel, in de overgangperiode mocht Herman Van Holsbeeck nog de wintertransfers doen, maar nu is hij persona non grata. Hij moet zijn Audi Q7 inleveren en krijgt een minnelijke schikking van 540.000 euro voorgesteld om te vertrekken.

Zo'n vijftig minuten nadat Herman Van Holsbeeck zijn afscheidsronde heeft gedaan, stapt hij weer naar buiten. In zijn hand een plastic zakje met het Anderlecht-logo op, want zijn spelersdossiers moet hij op de club laten. Voer voor onderzoek. De minnelijke schikking zal de sportief manager nooit of te nimmer aanvaarden. Hij claimt nog recht te hebben op een opzegvergoeding van twee jaar. Van Holsbeeck factureerde maandelijks 55.660 euro (46.000 + btw) loon aan Anderlecht via zijn vennootschap AENA en meent ook nog aanspraak te maken op een bonus van 600.000 euro. Alles samen zo'n 1,7 miljoen.

Op de parking kruist Van Holsbeeck ironisch genoeg nog zijn toekomstige opvolger Luc Devroe, die arriveert in zijn Mercedes GLC Sport. Veel woorden worden er niet gewisseld. Herman Van Holsbeeck stapt in bij vrouwlief Esmeralda, waarna ze samen vertrekken. Aan de poort passeren ze enkele wachtende journalisten en 's avonds meldt Van Holsbeeck nog: 'Ik wist dat deze zware dag ging komen, maar ik was erop voorbereid. Ik ben fier op wat ik verwezenlijkt heb. Natuurlijk zal ik wel fouten gemaakt hebben, maar als je mijn globale palmares bekijkt, hoef ik niet te klagen. Ik blijf sowieso fan van Anderlecht.'²

Die avond speelt Anderlecht op Charleroi (1-2). Wanneer het oefencomplex in de achteruitkijkspiegel verdwijnt en de grijze poort van Neerpede zich langzaam weer sluit, weet Herman Van Holsbeeck al dat hij nooit meer met hetzelfde gevoel naar Anderlecht zal kijken.

'Als we met de rug tegen de muur staan, dan zijn we op ons sterkst.'

Jarenlang is het een van de geliefde uitdrukkingen van Herman Van Holsbeeck om de enorme weerbaarheid van Anderlecht te etaleren, maar ook om zijn eigen strijdvaardigheid in de verf te zetten. De Brusselaar profileert zich als een straatvechter in maatpak, een man met een ferm olifantenvet. Van Holsbeeck heeft eerder naam gemaakt als manager bij RWDM en Lierse en is in 2003 naar Anderlecht gehaald als opvolger van

de legendarische Michel Verschueren. Een helse klus, maar iets wat hem wel is gelukt: acht titels, één beker, acht Champions League-deelnames en talloze crisissen overleefd op vijftien jaar tijd. Van Holsbeeck is degene die termen als *champagnevoetbal* of *box-to-box-middenvelder* in de voetbalterminologie lanceert.

Hij is tevens de man die namen als Mbark Boussoufa transfereert en Argentijnse kleppers als Lucas Biglia en Matías Suárez naar België haalt, maar ook het 16-jarige jeugdproduct Romelu Lukaku ziet ontbolsteren tot die een recordtransfer naar Chelsea realiseert. En als de supporters de manager op een fandag massaal uitfluiten en 'Herman buiten' scanderen wegens uitblijvende transfers, springt voorzitter Roger Vanden Stock in de bres voor zijn rechterhand.

Elke klap weet Van Holsbeeck op te vangen en hij krabbelt stevast recht van het canvas. Meer nog, als RSCA op de openingsspeeldag van seizoen 2011-2012 verliest bij promovendus OHL (2-1), zet Van Holsbeeck alle zeilen bij om na de toptransfer van Milan Jovanović (Liverpool) ook nog Dieumerici Mbokani terug te halen. Een zet die uiteindelijk leidt tot een nieuwe titel.

De doelstelling die de club hem oplegt is minstens één keer om de twee jaar kampioen spelen en de vetpotten van de Champions League binnenrijven. Als het kampioenenbal niet wordt gehaald, dan moet Van Holsbeeck spelers verkopen om het budget in evenwicht te houden en de schuldenput niet uit te diepen. In die optiek doet de manager alsmaar vaker beroep op zaakwaarnemers. Een man als Mogi Bayat is kind aan huis bij RSCA. Volgens de verhalen staat Mogi's vingerafdruk zelfs in het systeem om de poort van het trainingscomplex te ontgrendelen. De makelaar heeft de reputatie zich in elk dossier te mengen. Hij helpt spelers aanleveren en verkopen. En als Van Holsbeeck een speler amper nog aan de straatstenen verkocht krijgt – genre Fabrice N'Sakala – krijgt Bayat hem altijd wel ergens geïnstalleerd bij een club waar hij de bazen kent. Die samenwerking roept wel vragen op, ook in het voetbalschandaal Propere Handen. Daarin worden zowel Van Holsbeeck als Bayat beschuldigd van sjoemelpraktijken.

Daarnaast is er Christophe Henrotay. Hij is onder meer de makelaar in de transfer van Youri Tielemans wanneer het RSCA-talent voor een recordbedrag van 25 miljoen naar Monaco verhuist. Henrotay strijkt voor die deal een commissie op van ruim 5,5 miljoen euro. Van Holsbeecks verdediging daarvoor luidt altijd dat hij zonder zo'n

bemiddelaar nooit dergelijke bedragen had kunnen opstrijken voor Anderlecht. Laat staan dat hij bij die hoge pieken van Europese topclubs zou zijn geraakt. Ook in de latere verkoop van Chancel Mbemba en Aleksandar Mitrović aan Newcastle voor 30 miljoen speelt Henrotay een gelijkaardige rol. Van Holsbeeck ontkent nu nog altijd formeel dat een deel van die makelaarscommissie onder tafel naar hem is teruggevloeid.

Tegenover het gerecht heeft Van Holsbeeck steeds ontkend dat hij zich verrijkt heeft op de kap van Anderlecht, maar wanneer Marc Coucke de Belgische recordkampioen overneemt, weet hij heel snel dat zijn rol is uitgespeeld. Hij staat met zijn rug tegen de muur en overleven bij Anderlecht met deze eigenaar zou een *mission impossible* worden. Met een andere koper had Herman Van Holsbeeck meer kans gemaakt om een rol van betekenis te blijven spelen.

De helikopter nadert het landingsplatform van het luxejacht Dilbar. Die boot is met een lengte van 156 meter en een waarde van 750 miljoen euro het op twee na grootste privéschip ter wereld. Ze ligt in het voorjaar van 2017 aangemeerd voor de kust van Sardinië en wanneer de landing wordt ingezet, filmt Herman Van Holsbeeck met zijn smartphone het hele gebeuren. Er is zowaar een landingsplatform voor grote helikopters en eentje voor kleinere exemplaren. Exuberant.

De Anderlecht-manager wordt vergezeld door makelaar Christophe Henrotay, die in deze luxueuze setting een ontmoeting heeft geregeld met de eigenaar van de Dilbar: Alisher Usmanov. De Oezbeekse oligarch is een van de rijkste mensen op aarde nadat hij in de Russische mijnbouw en telecomsector een heus fortuin verdiende. Hij is bovendien geïnteresseerd in voetbal. Usmanov bezit 30 procent van de aandelen van de Engelse topclub Arsenal.

Voetbalmakelaar Christophe Henrotay heeft bij de Oezbeek het idee gepitcht om Anderlecht te kopen. De meest prestigieuze Belgische voetbalclub staat sinds kort te koop en Henrotay heeft een mandaat om potentiële kopers aan te brengen. Als Roger Vanden Stock voor het eerst de naam Usmanov hoort, vraagt hij: *qui?* Maar na wat onderzoekwerk op Google wordt Herman Van Holsbeeck toch op verkenning gestuurd. Hij landt eerst met een privéjet in Monaco, waar Christophe Henrotay resideert, en het Belgische duo stapt daarna in een helikopter om naar

de Sardijnse kust te vliegen. Vanuit het prinsdom vliegen er al twee bodyguards van Usmanov mee.

Alisher Usmanov is geïnteresseerd, zo blijkt wanneer hij het Belgische gezelschap zowat een dag lang ontvangt op de Dilbar. De steenrijke zakenman heeft Van Holsbeeck eerst een rondleiding gegeven op zijn boot en een maaltijd aangeboden. Er kan gekozen worden tussen twee buffetten: eentje met meer oosterse gerechten, eentje met meer Europese lekkernijen. De gasten van Usmanov worden in de watten gelegd door het voornamelijk vrouwelijke personeel.

De onderhandelingen trekken zich op gang. De oligarch windt er geen doekjes om. Hij oppert meteen het bedrag dat hij wil betalen voor Anderlecht: 100 miljoen euro plus de overname van 20 miljoen euro schulden. Van een prijszetting gesproken. Er is één voorwaarde gekoppeld aan zijn interesse: de kandidatuur van Alisher Usmanov moet geheim blijven. Zijn rechterhand Farhad Moshiri is hoofdaandeelhouder bij Everton en het gerecht gaat na in hoeverre Usmanov – al dan niet via zijn compagnon – de plak zwaait bij twee Premier League-club. Iets wat verboden is. Daarbovenop nog Anderlecht inlijven zou helemaal op of over het randje kunnen zijn voor de Europese voetbalinstanties. Daarom zou RSCA gekocht worden voor zijn neef Sanjar Usmanov.

Het Belgische duo Van Holsbeeck-Henrotay vliegt goed geïnformeerd terug. Eenmaal thuis wordt aan voorzitter Roger Vanden Stock gemeld dat ‘het serieus is’. In de weken die volgen vliegt er nog een paar keer een Anderlecht-delegatie naar het luxejacht van Usmanov. Ook Roger Vanden Stock tast daar eens het terrein af. De Brusselse club geeft enkele banken de opdracht een backgroundcheck van Alisher Usmanov uit te voeren. Hij blijkt een valabele kandidaat te zijn.

Het grote netwerk van Christophe Henrotay levert alvast kansen op. De zaakwaarnemer is tot bij de Oezbeekse miljardair geraakt dankzij zijn vriendschap met Farhad Moshiri. Een van Henrotays spelers, spits Romelu Lukaku, werd eerder een jaar door Chelsea uitgeleend aan Moshiri's club Everton. De makelaar bedingt daarom bij Anderlecht 10 procent commissie als de club straks wordt verkocht aan oligarch Alisher Usmanov. Iets wat later wordt bijgesteld – althans volgens Henrotays politieverhoren – tot een *finder's fee* van 6 miljoen euro.

Toch zal Alisher Usmanov nooit doorduwen om Anderlecht in handen te krijgen. Er duikt een issue op. De kandidaat-koper wil opeens graag dat 30 procent van de club in handen blijft van een aantal huidige,

Belgische Anderlecht-aandeelhouders. Kwestie van een lokale verankering te hebben. Dat lijkt een nobel idee, maar niemand bij de Brusselaars wil zich officieel liëren met een Oezbeekse oligarch. Een imagokwestie. Want zelfs al was Usmanovs financiële doorlichting oké, het grote publiek zal zich altijd afvragen hoe hij zijn rijkdom heeft vergaard. Of er toch geen louche kantje aan deze investeerder zit.

Makelaar Christophe Henrotay voelt zijn *finder's fee* door zijn vingers glippen en gaat op zoek naar een alternatieve koper. Hij komt uit bij Paul Gheysens, bouwheer van Ghelamco én eigenaar van voetbalclub Antwerp. Gheysens blijkt zéér geïnteresseerd. Hij heeft de voorbije jaren geprobeerd om in Brussel – op Parking C van de Heizel – het Eurostadion te bouwen, een voetbaltempel van 60.000 zitjes waarin zowel de Rode Duivels als Anderlecht hun intrek zouden nemen. In 2015 sloot Gheysens zelfs een principeakkoord af met RSCA, waarna de club het stadion vanaf 2019 voor dertig jaar zou huren tegen een prijs van 10 miljoen per jaar. Een deal die nooit is voltrokken. Het Eurostadion is nooit gebouwd omdat Anderlecht het na verloop van tijd een molensteen rond de nek vond: te groot en te duur. Jo Van Biesbroeck, de financieel directeur van paars-wit, zei toen dat het Eurostadion ‘dood en begraven’ was.³ Anderlecht zou in het Astridpark blijven voetballen, ondanks zware schadeclaims van Ghelamco. Maar als Gheysens de Brusselse club nu kan kopen, ligt de weg naar de bouw van zijn Eurostadion opnieuw volledig open.

De toenadering tot Ghelamco-baas Paul Gheysens blijft lange tijd onder de radar, zelfs voor heel wat Anderlecht-prominenten. Wanneer de paars-witte raad van bestuur er weet van krijgt, reageert aandeelhouder en burggraaf Étienne Davignon geagiteerd. Davignon trekt van leer omdat de verkoop van de club veel te voluntaristisch verloopt. Er moet een officieel verkoopproces worden opgestart onder leiding van Jo Van Biesbroeck.

Op 18 november 2017 wordt door *Het Laatste Nieuws*⁴ een bom gedropt. De krant onthult dat Anderlecht in de etalage staat en schuift de namen Alisher Usmanov en Paul Gheysens naar voren als kandidaat-kopers. Ook de naam van Wouter Vandenhaute valt dan al, maar die zit op dat moment nog in het kamp-Gheysens. Het nieuws kan/moet ook andere kandidaten aansporen om in de dans te springen.

ROGER VANDEN STOCK (II)

Het geluid in het stadion van het Schotse Celtic klinkt altijd oorverdovend, maar op woensdagavond 5 december 2017 stijgt het luidste applaus en gejuich op uit het bezoekersvak. Anderlecht heeft zonet Celtic verslagen met 0-1 en op de slotspeeldag zijn eerste zege gepakt in een Champions League-poule met ook Bayern München en PSG. Hoewel de uitschakeling een feit is, malen de 2300 meegereisde Brusselse supporters er niet zo om. Vanuit de eretribune zakt Roger Vanden Stock af tot net voor de bezoekertribune in de hoek van het stadion. De aanhang zingt hem luidkeels toe en de 75-jarige preses danst mee. De emoties en tranen laaien op als ook enkele spelers hem een knuffel geven. Roger Vanden Stock beseft dat dit na 21 jaar zijn laatste Europese duel als Anderlecht-voorzitter is. Met een zege als afscheidsgeschenk.

Het valt Roger Vanden Stock en zijn vrouw Kiki zwaar om Anderlecht van de hand te doen. *It's a family business*. Een halfjaar eerder is er in het Vanden Stockstadion nog een kleine receptie geweest om het koppel in de bloemetjes te zetten. Roger en zijn echtgenote verjaren op dezelfde dag en werden op 13 augustus 2017 allebei 75 jaar. Op de koop toe waren ze vijftig jaar getrouwd. Ze noemen elkaar liefkozend *chou*. ‘We vieren samen tweehonderd jaar,’⁵ zei madame Kiki toen terwijl de champagne knalde en op de achtergrond het nummer ‘Oliver’s Army’ van Elvis Costello weerklonk.

Er stroomt puur paars-wit bloed door de aderen van het koppel. Een liefde die erfelijk is. Constant Vanden Stock, Rogers vader, was de man die samen met manager Michel Verschueren van Anderlecht een Europese topclub heeft gemaakt. De familie zat in 1978 al in het Parc des Princes in Parijs toen RSCA de Europacup II-finale won tegen Austria Wien met 4-0 na twee goals van Rensenbrink en twee van Van Binst. Ook Roger en Kiki – echte naam Lucienne Liebaert – waren toen van de partij met hun dochters Claire en Julie. De meisjes speelden met barbies in de tribunes.

Voor Roger is het altijd loodzwaar geweest om in de voetsporen van zijn vader te treden. Eenzelfde palmares met prestigieuze Europese trofeeën opbouwen is onmogelijk, maar Vanden Stock Jr. verdringt zijn reputatie van fils à papa en verwerft respect in zijn 21 jaar als Anderlecht-voorzitter. Hij verzamelt tien landstitels, één beker en Anderlecht zet zijn

reeks voort om 55 jaar na elkaar Europees te voetballen. Welke andere Europese club kan dat nog zeggen? Barcelona. Op de club en ver daarbuiten wordt Roger Vanden Stock aangesproken met de titel ‘voorzitter’ of ‘president’. RSCA is een club met standing, op en naast het veld.

Alleen is het voetballandschap doorheen de jaren drastisch veranderd. Wanneer Roger Vanden Stock en de rest van het bestuur tijdens die laatste Champions League-campagne door de directie van Paris Saint-Germain worden uitgenodigd in een driesterrenrestaurant in Parijs, dringt dat eens zo hard door. De Qatarese PSG-voorzitter Nasser Al-Khelaifi is erbij en die praat over 200 miljoen alsof het zakgeld is. PSG heeft niet voor niets de Braziliaan Neymar in de rangen, voor wie het maar liefst 222 miljoen euro neertelde. Roger Vanden Stock moet die avond meer dan eens slikken en prent zichzelf in dat hij de juiste keuze maakt: Anderlecht moet verkocht worden. De financiële cijfers kleuren te rood om sportief competitief te blijven op alle niveaus.

Een Anderlecht zonder de Vanden Stock-dynastie: daar heeft Roger Vanden Stock vanaf dag één rekening mee gehouden. Hij heeft geen zoon om hem op te volgen en zijn dochters gaan de scepter niet overnemen. Jawel, wie indertijd aan zijn kleinzoon Arthur vroeg wat hij later zou worden, kreeg als antwoord weleens ‘Anderlecht-voorzitter’⁶, maar dat was spelerei. De president weet dat hij zijn club – zijn kind – ooit zal moeten toevertrouwen aan een buitenstaander.

Een restaurant in de straten van Athene aan de voet van de Akropolis in 2011. Het zaadje in het hoofd van Roger Vanden Stock ontkiemt daar al. Anderlecht heeft sinds mensenheugenis de gewoonte om bij elke Europese verplaatsing de sponsors en de media uit te nodigen voor een persdiner. In de tijd van Constant Vanden Stock zijn kostuum en das voor zo’n gelegenheid verplicht, onder Roger Vanden Stock is de etiquette ietwat versoepeld, maar er is nog altijd een dresscode. Wie geen blazer, hemd of opgepoetste schoenen draagt, valt uit de toon. Dat kan ook niet anders in wat vaak een weergaloze setting is: een boot op de Bosporus, een kasteel in Praag... Het is traditie dat de oudste Vlaamse en de oudste Waalse journalist worden uitgenodigd aan de tafel van Roger Vanden Stock. De rest van het journaille vecht voor een plekje aan de tafel van Herman Van Holsbeeck om off the record een resem vragen te kunnen stellen.

Later onder het voorzitterschap van Wouter Vandenhaute zal de traditie van speeches vervagen, maar in de ouwe tijd is er nog de rotsvaste gewoonte dat zowel de seniorjournalisten als Roger Vanden Stock rechtstaan en het woord nemen. Roger doet dat onvoorbereid en met het hart op de tong. In Athene spreekt hij zo: ‘Mijn vertrek is nog niet voor morgen, maar ik denk wel na over de toekomst van Anderlecht zonder mij.’⁷ Dat alleen al veroorzaakt een schokgolfje.

Een golfje dat niet direct een tsunami wordt. Die volgt pas jaren later wanneer Anderlecht officieel te koop komt te staan. In Vanden Stocks hoofd is de ideale timing daarvoor het einde van seizoen 2017-2018 om zo met een kersverse eigenaar aan de volgende voetbaljaargang te beginnen, maar dat is een misrekening. Philippe Collin, zijn neef en tevens aandeelhouder met een serieuze invloed bij Anderlecht, ondergaat een zware hartoperatie. De ingreep laat Collin meer dan ooit stilstaan bij zijn eindigheid en stimuleert de gedachte dat hij zijn familie toch liever blinkende centen dan Anderlecht-aandelen nalaat. Hij zet Roger ertoe aan om sneller dan gedacht het verkoopproces te initiëren. Die hele procedure blijft aanvankelijk onder de radar, tot plots de interesse van onder meer de Oezbeek Alisher Usmanov in Anderlecht in de krant staat.

Dat medialek – bewust of niet – brengt alles in een stroomversnelling. Er mag niet te lang meer getalmd worden. Philippe Collin legt nog een dwingend argument op tafel om er spoed achter te zetten. Vanaf 1 januari 2018 wijzigt de wet op meerwaardebelasting. Dat impliceert dat bestuurders die hun aandelen met bedrijfsgeld in plaats van privégeld kochten, fiscaal een pak meer zullen moeten afdragen aan de staat als Anderlecht pas midden 2018 wordt verkocht. Collin (14,6 procent) zit samen met zijn zus in dat schuitje en wil dat absoluut vermijden. Het is beter de verkoop al af te ronden voor 31 december 2017. Opeens is het een race tegen de klok.

Het wordt niet veel later op Celtic de tweehonderdste en laatste Europese match van Roger Vanden Stock als Anderlecht-voorzitter. De president trekt die nacht in Glasgow nog naar het spelershotel, waar hij de staf van Hein Vanhaezebrouck en alle spelers op champagne trakteert.

JO VAN BIESBROECK (I)

Het chique kantoor van advocatenbureau Clifford Chance aan de Louizalaan in het hart van Brussel. Hier verzamelen op 20 december 2017 kort na de middag alle oude aandeelhouders van Anderlecht. Ze zijn er allemaal: Roger Vanden Stock, Philippe Collin, burggraaf Étienne Davignon, advocaat Luc Deleu, bouwheer Johan Beerlandt van BESIX, Herman Van Holsbeeck, Alexandre Van Damme, de rijkste Belg die paars-wit af en toe een overbruggingskrediet schonk om rond te komen... De Brusselse beau monde, quoi. Iedereen die een belang heeft in Anderlecht tekent present. De deadline om een bod uit te brengen op Royal Sporting Club Anderlecht is verstreken.

Jo Van Biesbroeck heeft het verkoopproces de jongste zes weken gedirigeerd. Hij heeft de markt afgetast, overlegd met gegadigden, een data-room gemaakt met alle details over de club... De geïnteresseerden zijn op de hoogte van de financiële achtergrond: de schulden, de enorme salarismassa, de 242 werknemers in dienst, de contracten. Van Biesbroeck is in september 2015 bij Anderlecht neergestreken op afspraak van Alexandre Van Damme. Die wilde dat zijn vertrouwensman van bij brouwerij AB InBev extra toezicht hield op het financiële huishouden van paars-wit, waar de loonlast en de makelaarskosten onder Herman Van Holsbeeck steeds meer de pan uitswingden. Dat aan banden leggen, is ook Van Biesbroeck overigens nooit gelukt.

Die ochtend analyseren Jo Van Biesbroeck, zijn rechterhand Bert Van der Auwera en twee advocaten van Clifford Chance de finale aanbiddingen. Ze beoordelen elk dossier op 25 onderdelen: hoeveel wordt er geboden, wat zijn de betalingsmodaliteiten, hoe zien de kopers de sportieve toekomst van de club? Dat laatste is heel belangrijk voor de familie Vanden Stock. De juridische analisten delen quoteringen uit om de sterkte van elk dossier in te schatten.

Er zijn vijf officiële kandidaat-kopers. Wanneer de doorlichting is afgelopen blijkt het sterkste dossier – objectief bekeken – dat van Paul Gheysens te zijn. De man is na het geruzie om het Eurostadion niet de beste vriend van Jo Van Biesbroeck, maar elk voorstel wordt neutraal behandeld. Het bod van de Ghelamco-baas bedraagt 91 miljoen voor 100 procent van de aandelen, het garandeert zekerheid over een vrij snelle betaling, het sportieve plan oogt goed, Roger Vanden Stock kan erevoorzitter worden en er is de schriftelijke garantie dat Gheysens

Antwerp zal verkopen als hij RSCA-eigenaar wordt. Het initiële plan dat hij Anderlecht aan zijn kinderen Michaël, Simon en Marie-Julie zou laten en de familie Gheysens dus twee Belgische clubs zou runnen, blijkt juridisch te riskant te zijn.

Voor de officiële meeting roept Van Biesbroeck Anderlecht-voorzitter Roger Vanden Stock en zijn dochters Claire en Julie samen. Hij geeft de familie het voorrecht om als eerste te weten wie de kandidaat-kopers zijn en meldt ook dat Gheysens over de beste papieren beschikt. De president is bereid om mee te stappen in dit verhaal, maar omwille van erfenisrechten heeft hij zijn Anderlecht-aandelen al doorgeschoven naar zijn dochters. De beslissingsmacht ligt die dag al grotendeels bij Claire en Julie Vanden Stock. Zij blijken Gheysens niet bepaald genegen te zijn en na een familieoverleg luidt hun oordeel dat Anderlecht liever niet naar de Ghelamco-patron gaat. Naar wie dan wel, zal straks moeten blijken.

Om 14 uur verzamelen alle Anderlecht-bestuurders in de vergaderzaal bij Clifford Chance. Jo Van Biesbroeck begint er aan zijn verkooppresentatie. Herman Van Holsbeeck is er op dat moment van overtuigd dat Paul Gheysens het pleit zal winnen. De manager heeft meegeschreven aan het sportieve plan van de bouwheer en vermoedt dat niemand Gheysens' project kan overtreffen. Op een scherm worden vijf kolommen geprojecteerd. Het zijn de anonieme analyses van de vijf ingediende voorstellen. Om de aandeelhouders zo onbevooroordeeld mogelijk te houden worden eerst de plannen van de geïnteresseerde partijen toegelicht en wordt pas nadien hun identiteit onthuld. Veel toehoorders – althans zij die nog in het ongewisse verkeren – kunnen na verloop van tijd wel inschatten wiens naam aan welk dossier gekoppeld kan worden.

Er is het aanbod van Alisher Usmanov dat ten dode is opgeschreven omdat niemand als minderheidsaandeelhouder in zee wil gaan met de Oezbeek. Er is het lucratieve project van Paul Gheysens dat tot verbazing van velen – onder meer Van Holsbeeck – zal exploderen omdat de Vanden Stock-clan diens komst niet ziet zitten. Dat voorstel impliceert nochtans dat Ghelamco op eigen kosten een nieuw Eurostadion zal bouwen en de politiek is dat plan genegen. *The sky is the limit*. Er is zelfs een Anderlecht-delegatie met Brussels minister Guy Vanhengel, Michael Verschueren en Philippe Collin naar Polen gereisd om Gheysens daar te bezoeken in een van zijn buildings en er zijn aanpak te bespreken.

RSCA zou in een klap verlost zijn van alle schadeclaims die Ghelamco indiende na het verbreken van het principeakkoord uit 2015. Maar zoals zo vaak bij Anderlecht kiezen aandeelhouders als Philippe Collin en Alexandre Van Damme finaal de kant van Roger Vanden Stock. Gheysens vangt bot.

Er resten nog drie kandidaat-kopers. Wouter Vandenhaute vormde aanvankelijk een combine met Paul Gheysens, maar heeft zich van de bouwmagnaat afgescheurd. Hij heeft rond zich een groep investeerders verzameld die zichzelf hebben omgedoopt tot ‘De vrienden van Anderlecht’. In die groep zit onder meer Johnny Thijs, de voormalige topman van bpost. Er zijn best veel mensen bij betrokken die dicht bij de familie Vanden Stock staan. Het project van Vandenhaute oogt mooi, maar er is in de laatste rechte lijn één element opgedoken dat de kansen verkleint. ‘De vrienden van Anderlecht’ willen een deel van hun investering in de club houden om RSCA financieel weer gezonder te maken. Dat is niet naar de zin van sommige aandeelhouders die liever de volle pot cashen. Daarnaast is er nog een voorstel van Johan Beerlandt van bouwbedrijf BESIX. Hij heeft al aandelen, maar wil zijn pakket uitbreiden tot 50 procent en grotendeels doorgaan met dezelfde mensen. Het blijkt niet de move waarop Anderlecht zit te wachten.

De meest mysterieuze kolom op het scherm bij Clifford Chance ontlokt de grootste discussie. De identiteit van de kandidaat-koper is héél lang geheim gebleven, maar op vraag van alle aanwezigen wordt ze onthuld: Marc Coucke, de voorzitter van KV Oostende die een heel Belgisch zakenimperium aan het opbouwen is. Zijn naam doet enkele monden openvallen. Het dossier is onderbouwd, maar niet zo rijk gestoffeerd als dat van Gheysens, en vooral: Coucke waardeert 100 procent van de aandelen van Anderlecht maar op 75 miljoen euro. Dat is 16 miljoen euro minder dan wat Paul Gheysens voor RSCA overheeft en die wil er zelfs nog een schep bovenop doen.

De discussie brandt los in het advocatenbureau. Dat Coucke beter is voor de toekomst, dat hij KVO toch naar ongezien succes heeft geleid door stevig te investeren, dat hij met zijn zakenpartner en bouwondernemer Bart Versluys ook een nieuw stadion in Brussel kan bouwen... Er is aanvankelijk niemand die iets zegt over zijn bod dat lager ligt dan dat van Paul Gheysens. Tot aandeelhouder Philippe Collin rechtstaat en vraagt of iedereen weet waaraan ze beginnen. Hij wijst op het aanzienlijke financiële verschil. Als dat de situatie is, mag er toch aan Coucke

gevraagd worden om nog een extra inspanning te doen en zijn prijs op te waarderen met 5 miljoen euro? Dat idee krijgt bijval van de andere aandeelhouders.

Daarop verlaat Jo Van Biesbroeck even de zaal om naar Marc Coucke te bellen. Die zit aan zijn telefoon gekluisterd en krijgt te horen dat hij Anderlecht kan verwerven, op voorwaarde dat hij zijn bod met 5 miljoen verhoogt. De zakenman vraagt even bedenktijd, maar belt binnen het kwartier terug. Wanneer Jo Van Biesbroeck zijn smartphone afduwt, is Royal Sporting Club Anderlecht eigendom van Marc Coucke. De ondernemer heeft samen met mede-investeerder Joris Ide 59,2 miljoen euro veil voor 74 procent van de aandelen en struikelt niet over de eis om 5 miljoen euro extra te betalen. De andere 26 procent blijft in handen van oude, kleinere aandeelhouders zoals Étienne Davignon en zijn neef Olivier, Michael Verschuere, Johan Beerlandt, dochters Julie en Claire Vanden Stock en Alexandre Van Damme.

Op zijn Vespa snort David Steegen – de perschef van Anderlecht – ondertussen naar de Louizalaan. Op het moment dat hij de vergaderzaal binnenkomt, staat het voltallige Anderlecht-bestuur rond de tafel te keuvelen. Wanneer Jo Van Biesbroeck aan Steegen de naam van de nieuwe eigenaar dicteert, valt die net niet van zijn stoel: Marc Coucke. Het is niet te geloven dat dit niet eerder is uitgelekt in de media. Ondertussen geeft Roger Vanden Stock nog een speech: ‘Het is de beste oplossing voor de club. De beslissing is unaniem. We laten Anderlecht in goede handen achter.’⁸ Toch zijn er ook bestuurders die zich afvragen wat er nu net allemaal gebeurd is. Het is vrij ongezien in de bedrijfswereld dat het meest lucratieve voorstel dat op tafel ligt, niet wordt aanvaard. Ook Herman Van Holsbeeck moet eens goed slikken.

Nadat Steegen het persbericht heeft verstuurd, lichten overal in België smartphones op. Het nieuws verspreidt zich als een lopend vuurtje: Marc Coucke is de nieuwe eigenaar van Anderlecht. In de bar van het Brusselse hotel Steigenberger praten sommige kaderleden van paars-wit nog na. Iedereen weet dan al: dit is een bom in het Belgische voetbal.

MARC COUCKE (II)

Le Sanglier des Ardennes, het vijfsterrenhotel van Marc Coucke in Durbuy, baadt in een paarse gloed. De steenrijke zakenman verblijft al de hele dag in het kleinste stadje van België. Hij zet in Durbuy het toerisme naar zijn hand met allerlei investeringen, zoals in het avonturenpark Durbuy Adventure Valley, maar dit keer heeft zijn enthousiasme daar niets mee te maken. Het plan om Anderlecht te kopen is zowaar geslaagd. Het ultieme telefoontje is op 20 december 2017 rond 15.50 uur binnengelopen. Hij heeft aan het RSCA-bestuur meteen voorgesteld om te komen eten in Le Sanglier, waar topchef Wout Bru een chic diner op tafel kan toveren, maar die uitnodiging slaan Roger Vanden Stock en co toch af.

Er moet gebeld worden. Ook naar Patrick Orlans, de algemeen manager van KV Oostende. Bij de kustclub – zijn ‘wêreldploegsje’ – maakt Coucke al vijf jaar lang het mooie weer. Er zijn daar toppers als Nicolas Lombaerts en Silvio Proto gehaald. Er staat een mooie, weliswaar peperdure nieuwe tribune. Er waren twee deelnames aan Play-off 1 en zelfs een Europees duel tegen Marseille. Maar vooral de afterparty’s bij KVO zijn legendarisch. De feestjes met de sponsors en de vips uit het bedrijfsleven waarbij Coucke en Orlans op het podium Vlaamse schlagers of Franse chansons zingen. Tot het publiek uit zijn dak gaat of de polonaise danst. Of waar een Vlaamse zanger na een stevig nachtje met zijn auto weleens een frietkraampje ramt. Coucke denkt dat Anderlecht KV Oostende in het kwadraat kan zijn en toetst het nummer van Orlans in. ‘Ga even zitten,’ zegt hij. ‘Ik word de nieuwe eigenaar van Anderlecht, maar ik ga KVO niet aan zijn lot overlaten.’⁹

De Oostendse supporters zijn ontgoocheld, woest zelfs... Dit was toch de club van zijn hart? Hoe kan KVO overleven en monstercontracten blijven betalen zonder zijn mecenas? Luc Devroe, Couckes sportieve rechterhand, is niet verbaasd. Hij kreeg enkele weken daarvoor al de opdracht van Coucke om de kern van Anderlecht door te lichten. Couckes idee om een bod te doen is beginnen te rijpen toen hij in *Het Laatste Nieuws* las dat Anderlecht te koop stond. Een uur later polst de zakenman bij zijn vrouw of hij er nog een projectje bij mag nemen en bij enkele sponsors tast hij ergens in november af of er mogelijke overnemers voor KV Oostende zijn. Coucke stapt pas laat en discreet in het verkoopproces van Anderlecht, maar met het nodige advies van

Michael Verschueren en voetbalmakelaar Jacques Liechtenstein hengt hij het binnen. Hij tweet: *Zeer fier en ambitieus met Anderlecht. Samen met bestuur, fans, sponsors op naar mooie tijden.*

In zijn omgeving valt nog steeds te horen dat Marc Coucke altijd met de beste bedoelingen in Anderlecht is gestapt. Alleen loopt het niet zoals hij het zich heeft voorgesteld. Het strand van Oostende is naar zijn gevoel ingeruild voor Brussels drijfzand. Elke keer als hij zijn linkerlaars eruit wil trekken, zakt de rechterlaars wat dieper weg. Het is zoeken naar vaste grond en opboksen tegen de overblijvende getrouwen van Roger Vanden Stock, die zeer salonfähig zijn, vasthouden aan hun pluchen zetel en wantrouwig staan tegenover elke vernieuwing.

Er staat een meute persfotografen voor de hoofdingang van het Constant Vanden Stockstadion. Eén dag na de officiële verkoop van Anderlecht wachten ze op de blijde intrede van Marc Coucke in Brussel. Helaas, de nieuwe eigenaar is het stadion al binnengeglijpt via een zij-ingang. Hij staat te keuvelen met Roger Vanden Stock op de grasmat en neemt zijn nieuwe thuis in zich op. Op weg naar binnen botst het duo in de inkomhal op een trofeeënkast waarin de emblemata staan van de 34 landstitels van Anderlecht. ‘Da’s nogal iets anders dan bij KVO, Roger,’¹⁰ zegt Coucke, die bij Oostende ooit grapjes maakte over een trofeeënkast voor de papieren herfsttitel.

Tutoyeren mag. De heren, met daarbij ook Jo Van Biesbroeck en perschef David Steegen, dalen af naar de kelder, de catacomben van het stadion. Daar bevindt zich de perszaal van paars-wit. Die zit afgeladen vol: zeven cameraploegen, vijftien à twintig microfoons en zo’n tachtig journalisten. Er is meer volk dan voor José Mourinho toen The Special One hier met Manchester United passeerde. ‘Kijk eens, Marc. Dit is Anderlecht. Maar ze gaan je ook soms pijn doen, hoor. Met hun scherpe kritiek,’ stelt Vanden Stock lachend.¹¹ De nieuwlichter aanschouwt de toehoorders en ziet Herman Van Holsbeeck en de 86-jarige Michel Verschueren zitten. De Zilveren Vos – ook een twitteraar – is fan en zijn zoon Michael Verschueren is Couckes medestander geweest in het koopproces van RSCA. De toekomstige baas stapt op Mister Michel af, omhelst hem en informeert naar de gezondheid van zijn vrouw Marie-Louise, die in het ziekenhuis ligt met een longontsteking. Coucke weet wie hij tegen zijn borst moet trekken. De huidige directie verbande

Verschueren Sr. al lang naar een bureau in een uithoekje van het stadion. Hij is alleen nog populair bij de aanhang.

De deal rond Anderlecht zal pas ingaan op 1 maart 2018 als de Belgische Mededingingsautoriteit de overname heeft goedgekeurd, maar dit is al de inauguratiespeech. David Steegen geeft eerst het woord aan Roger Vanden Stock, die er dan nog goedgehumeurd bij zit. ‘We hebben met Marc de goede keuze gemaakt,’ klinkt het. ‘Hij zal zich wel moeten bewijzen.’ De lach op het gezicht van Vanden Stock wordt pas een pijnlijke grimas wanneer Coucke het woord krijgt. Die bewondert eerst de grandeur van het instituut en stelt: ‘Het toont de klasse van Anderlecht dat ze kozen voor het project waarin ze het meest geloofden en niet voor het hoogste bod.’ Daarna begint de businessman het instituut toch af te breken. Niet eens subtiel. Het imago van de club? Daar mag stof van worden geblazen. De financiën? Er kunnen een pak meer inkomsten gegenereerd worden. Het contact met fans en sponsors of bedrijven? Dat kan een stuk beter. Alles kan beter. Op een bepaald moment zegt Marc Coucke: ‘Ik durf Anderlecht te vergelijken met de adel van de 20e eeuw. Ze hadden grandeur, klasse en uitstraling. Alles wat je wou. Maar het zijn degenen die toen de deur naar de industrialisering hebben opgezet die top zijn geworden.’¹²

Het mediaoptreden duurt 58 minuten. Coucke doet het niet eens bewust, maar aan zijn zijde zakt Roger Vanden Stock bij elke verbale mokerslag dieper weg en wordt hij wat bleker. Het voelt alsof hij zijn hele leven met paard en kar gereden heeft en er weinig van bakte. Dat hij de titel van erevoorzitter krijgt aangeboden is een doekje voor het bloeden. Alsof Anderlecht onder zijn bewind stil heeft gestaan en de prijzen straks aaneengeregeng zullen worden dankzij Couckes modernere, dynamischere en extravertere beleid. In zijn gemoedelijke stijl heeft Roger de club toch naar tien titels, één beker en diverse Champions League-campagnes geloodst. ‘Ik ben misschien een dino, maar het was niet aan Coucke om dat te zeggen,’ aldus Vanden Stock later.¹³

De nieuwe hoofdaandeelhouder krijgt finaal nog de vraag of hij in Brussel net als in Oostende de polonaise zal dansen. Coucke antwoordt bevestigend, maar voegt eraan toe dat hij niet meer op kop zal lopen. Dat past mogelijk niet meer in de context van Anderlecht. Eén ding is zeker: Roger Vanden Stock verlaat die middag de perszaal van het stadion niet bepaald vrolijk in het spoor van Marc Coucke. De club is nog maar één dag uit zijn handen en het is al even slikken.

De Poolse spits Lukasz Teodorczyk rent naar de eretribune. Hij wijst richting Marc Coucke, die er aanstekelijk zit te juichen. We zijn drie maanden verder – 28 februari 2018 – en de nieuwe baas kan tegen Excelsior Moeskroen eindelijk een competitiewedstrijd van zijn nieuwe ploeg bijwonen. Die transitieperiode tussen KV Oostende en Anderlecht is nagenoeg voorbij. Paars-wit spartelt op dat moment wel. In de jongste vijf matches pakte het team van Hein Vanhaezebrouck slechts 3 op 15. De komst van Coucke zorgt precies voor een andere dynamiek. Hij arriveert, stelt zichzelf voor aan de spelers en zegt dat het ‘goed’ komt. Wanneer de RSCA’ers de grasmat even voelen, loopt Coucke tussen hen in. Hij roept Lukasz Teodorczyk bij zich. Het Engels van de aanvaller is beperkt en hij heeft al 939 minuten niet meer gescoord. De patron praat op hem in en die middag scoort Teo een hattrick in de 5-3-zege. Het *Nieuwsblad* doopt hem om tot ‘het Coucke-monster’. De week nadien zal Teodorczyk er nog eens twee binnenlappen in een 2-3-overwinning op Zulte Waregem. ‘Ik ben nu eenmaal gespecialiseerd in de Poolonaise,’ grapt Coucke in de voetbalshow *Extra Time*. ‘Hein wilde een sportpsycholoog. Er was geen geld voor en dus deed ik het zelf.’¹⁴

Het is plezant en de baas lijkt wel een spitsenfluisteraar. In die eerste partij tegen Moeskroen zit Marc Coucke – noblesse oblige – nog naast Roger Vanden Stock in de eretribune. In de buurt zitten ook Joris Ide, zijn mede-investeerder bij RSCA, Michael Verschueren en Jo Van Biesbroeck, alsook toekomstig sportief directeur Luc Devroe. Uiteraard stapt Coucke enkele loges binnen om belangrijke gasten te gaan groeten. Hij past zich vlotjes aan aan Anderlecht. Het twitteren gebeurt nu ook in het Frans om de Franstalige supporters tegemoet te komen, maar Coucke blijft Coucke. Als hij na de match richting zijn Tesla X op de parking stapt en enkele supporters zijn hit ‘Het is weer Couckenbak’ zingen, kan er een brede grijns en een danspasje van af. Een dag later meldt hij zich op de beloftenwedstrijd van Anderlecht. Hij weet dat ook daar het hart van de supporters ligt.

De rood-geel-groene sjaal van KV Oostende is definitief omgeruild voor een paars-wit exemplaar. In hetzelfde weekend dat hij Teodorczyk omdoopt tot zijn monster, wordt Coucke op zaterdag ook uitgezwaaid bij KVO voor het duel tegen Sint-Truiden. Dat voelt minder hartelijk aan, want daar voelen de fans zich verraden. Marc Coucke heeft de

kustclub snel van de hand gedaan. Hij hoopt KV Oostende te verkopen voor 15 miljoen, maar niemand hapt toe. Het is verzekeraar Peter Callant die hem uiteindelijk een berichtje stuurt met: ‘*I am your man for KV Oostende.*’ Callant kan slechts 1,5 miljoen euro betalen, maar de rest wordt geregeld via allerlei constructies. De stadionhuur aan Coucke wordt opgetrokken van 800.000 naar 1,2 miljoen euro per jaar, KVO-spelers als Musona, Milić en Nkaka verhuizen naar Brussel terwijl Oostende daar weinig geld voor ziet, er kunnen door Coucke nog betaalschijven van de uitgaande transfers van Marušić, Jordan Lukaku of Cyriac worden opgeëist... Op 8 februari 2018 klinkt het bij Marc Coucke op het Gala van de Gouden Schoen nog fier: ‘De toekomst van KV Oostende is verzekerd.’¹⁵ Ze blijkt na zijn vertrek allesbehalve verzekerd. De kustclub gaat in 2024 failliet.

Er is animo onder de Anderlecht-watchers van de Vlaamse en Waalse kranten. De Belgische Mededingsautoriteit heeft de verkoop van de Belgische recordkampioen eind maart goedgekeurd en het is nu al een dikke maand wachten op Marc Couckes eerste grote sportieve beleidsdaad. Er is een persconferentie aangekondigd met *big news*. Wat zou het zijn? Een eerste miljoenentransfer? Een aankondiging met het oog op een nieuw stadion? De journalisten vullen op 9 mei 2018 opnieuw de perszaal en kijken vol verwachting als het trio Marc Coucke, Luc Devroe en jeugddirecteur Jean Kindermans binnenwandelt. In hun achterzak hebben ze geen nieuwe spits, noch een locatie voor een nieuwe voetbaltempel. Ze maken bekend dat elf jeugdspelers van de gouden generatie U17 een profcontract hebben getekend. *In Youth We Trust*. Het gaat om Jérémy Doku, Mathis Suray, Anouar Ait El Hadj, Lucas Lissens, Halim Timassi, Killian Sardella, Loïc Masscho, Chris Kalulika, Yari Verschaeren, Antoine Colassin en Zacarias Antonio. Van die elf jongens zal later alleen Doku naam maken op het hoogste, internationale podium. Anderen – zoals Timassi, Antonio en Kalulika – verdwijnen in de anonimiteit.

Maar die dag is het een signaal, zelfs al hadden de waarnemers een grotere bom verwacht. ‘Dit was voor ons een prioriteit,’ aldus Marc Coucke. ‘Wie weet zitten er zelfs enkele toekomstige Rode Duivels in.’ Jean Kindermans vult aan: ‘Dit zijn jongens die we al jaren kneden.’¹⁶ De handtekening van vooral Doku blijkt een huzarenstukje. Liverpool trok

aan zijn mouw nadat Herman Van Holsbeeck The Reds toestemming gaf om met het goudhaantje te praten, maar Kindermans heeft Romelu Lukaku ingeschakeld om Doku te overtuigen om te blijven. In een videoboodschap hamert Big Rom erop dat doorbreken bij Anderlecht de beste keuze is. Een goeie zet. De fans watertanden bij het zien van dit jonge geweld. Als de titel niet gehaald wordt, blijft het talent tenminste aan boord.

HERMAN VAN HOLSBEECK (II)

Gezicht op onweer, de armen gekruist, knarsetandend. Het is de dag dat Marc Coucke zijn eerste intrede maakt in Brussel. De kersverse voorzitter zit naast oud-preses Roger Vanden Stock in de perszaal in de catacomben van het Anderlecht-stadion voor zijn memorabele persconferentie. Achteraan de zaal, leunend tegen het muurtje van het sanitaire blok, luistert Herman Van Holsbeeck naar wat er er verteld wordt. Zijn gezicht spreekt boekdelen.

Coucke is neergestreken op Anderlecht en Van Holsbeeck voelt – zonder veel tekst en uitleg te krijgen – dat hij gevisieerd wordt. Na afloop van het officiële gedeelte polsen enkele journalisten bij de sportief manager voorzichtig naar een reactie op de nieuwe eigenaar. Het is niet zo gepland, maar Van Holsbeeck ontsteekt in een tirade: ‘Ik ga hier niet de pispaal zijn. Niets beslis ik nog. Niets. De nieuwe bestuurders moeten hun verantwoordelijkheid nemen. Hoe moet ik straks met een lege enveloppe de transfermarkt op?’¹⁷

Het is een betoog dat kwaad bloed zet, maar Van Holsbeeck voelt de bui hangen. In het ideale scenario doet Anderlecht opnieuw mee voor de titel en beleven Coucke en co een triomfantelijke intocht. Alleen mag de nieuwe eigenaar die winter – in de overgangsperiode – nog niets beslissen op de transfermarkt en paars-wit kan een nieuwe spits, spelmaker en flankaanvaller gebruiken om competitief te zijn. Dat wordt de verantwoordelijkheid van Van Holsbeeck.

Het wringt langs alle kanten. Coucke heeft zijn bod met 5 miljoen euro moeten aandikken om Anderlecht in handen te krijgen en de boekhouding oogt niet bepaald rooskleurig. De taak voor Van Holsbeeck is hem snel duidelijk: hij moet het elftal competitiever maken, maar de schulden mogen in geen geval verder oplopen dan de 20 miljoen euro die Anderlecht al een tijd meesleept. Om dat te garanderen moet de sportief manager 10 miljoen binnenbrengen en met een vrijwel platte portefeuille spelers halen om succes te garanderen.

De manager kwijt zich – ondanks het gevoel dat hij niets meer te winnen heeft – van die taak. Het wordt wheelen en dealen. Daarvoor doet Van Holsbeeck opnieuw beroep op zijn vriend Mogi Bayat. Hij helpt RSCA-spits Hamdi Harbaoui naar Zulte Waregem en zet met zijn bevriende club Watford een deal op om de verhuurde Dodi Lukebakio in Londen te krijgen. De ‘man van 10 miljoen’ Nicolae Stanciu wordt

voor 3,75 miljoen aan Sparta Praag verkocht, maar daar mengt Mogi zich minder in de debatten.

De climax van die winterse transferperiode komt er pas op het einde van januari. Anderlecht was er al in geslaagd om Kenny Saïef te huren van AA Gent, maar dat is onvoldoende. Een nieuwe spelmaker en een nieuwe spits zijn broodnodig. Er is een plan om de productieve maar niet zo populaire nummer 10 Sofiane Hanni te verkopen en te vervangen door de Japanner Ryota Morioka van Waasland-Beveren. Zoals gewoonlijk manoeuvreert Bayat zich in het dossier.

Op 28 januari 2018 betwist Anderlecht nog een vurige clasico op Standard. Sofiane Hanni weet al voor de match dat hij verkocht zal worden aan Spartak Moskou. De topper eindigt op 3-3 en de Algerijn scoort nog voor de rust een hattrick. Wat een afscheid. Het *Nieuwsblad* titelt de dag nadien: ‘Het plan: Hanni out, Morioka in.’ Sofiane Hanni levert 7 miljoen op, zijn Japanse vervanger komt voor een fractie van dat bedrag en wordt ondergebracht in een appartement van Mogi.

Het ultieme puzzelstuk moet nog volgen op de laatste dag van de mercato. De nieuwe spits moet oudgediende Aleksandar Mitrović worden, een goalgetter pur sang die nog op de loonlijst van Newcastle staat. Van Holsbeeck spreekt zijn makelaarsrelaties aan en Mitro komt om 19 uur – vijf uur voor de transferdeadline – met een privéjet naar Neerpede. Ook Hein Vanhaezebrouck is present, net als makelaar Mogi Bayat. De RSCA-coach wil absoluut een afwerker, want anders wordt meedoen voor de prijzen moeilijk. Hein zit niet mee aan de onderhandelingstafel, maar vraagt geregeld om een update. Er wordt hard gewerkt aan een deal, maar een handtekening van Mitrogoal volgt niet. Lukasz Teodorczyk weigert diezelfde avond om uitgeleend te worden aan het Italiaanse Atalanta en insiders beweren dat de nieuwe hoofdaandeelhouder Marc Coucke – onrechtstreeks – zijn veto stelt tegen de komst van Mitrović. Volgens de regels mag de toekomstige eigenaar zich nochtans niet moeien. Die inmenging in januari wordt door Coucke ontkend: ‘Ik wisselde na mijn persconferentie op Anderlecht geen enkel woord met Herman Van Holsbeeck. Het is het huidige Anderlecht-bestuur dat alles beslist. De zaak zit zo: er zijn enkele contractuele afspraken gemaakt. Ze moeten mij straks geen club overlaten met 100 miljoen euro schulden en 27 spelers die ik niet ken.’¹⁸

Bij Newcastle zijn ze *not amused* en *pissed*. Ze dreigen met de ongewenste Mitrović te blijven zitten. Het is alle hens aan dek om nog een

nieuwe club te vinden voor de spits. Om 21 uur blijkt de Engelse tweedeklasser Fulham ook geïnteresseerd. Mitrović vertrekt uit Brussel als een dief in de nacht, maar niet vooraleer Anderlecht-dokter Marc Van Grinsven zijn medische tests afneemt. Via een videocall in de kleedkamer van Neerpede kijkt de dokter van Fulham toe hoe Mitrović fysieke proeven ondergaat. De transferdeadline is nabij en in Londen zou er te weinig tijd voor zijn. Herman Van Holsbeeck en Hein Vanhaezebrouck balen als een stekker. Zij zijn ervan overtuigd dat ze door die afgesproken deal in mei de titel zullen missen. Aleksandar Mitrović zal maar liefst 111 doelpunten in 206 matches maken voor Fulham.

Op dat moment moet Van Holsbeeck – die zich schuldig voelt tegenover Hein – snel schakelen. Er zijn alternatieven, maar die ogen weinig sexy. De beste optie lijkt Lazar Marković. De manager herinnert zich dat Liverpool graag toestemming wou om met Anderlecht-toptalent Jérémy Doku te praten, die op dat moment nog geen profcontract heeft. Nood breekt wet. Van Holsbeeck geeft The Reds zijn fiat voor die gesprekken als hij op Anfield in ruil Lazar Marković kan oppikken. Dat kan. De Liverpoollians doen de Servische winger zelfs gratis van de hand. Ook bij hem is er geen tijd meer voor een medische check-up. Als makelaar Mogi Bayat naar Engeland belt, krijgt hij de garantie dat Marković fysiek in orde is. Da's relatief. De linksbuiten heeft slechts 63 minuten gespeeld voor de U23 van Liverpool en het lijkt net alsof RSCA daar de vijftigste in rang heeft weggeplukt. Een daverend succes zal Marković nooit worden. Hein ziet wel zijn voetballend vermogen, maar laat de Serviër tegen zijn goesting rondjes lopen rond de vijvers van Neerpede om zijn conditie op te vijzelen. Eens fit schudt Marković zeker enkele mooie acties uit zijn slossen, maar zijn verhaal is uit wanneer hij een spierscheur van tien centimeter oploopt.

Die nacht trekt Van Holsbeeck met een eenzaam gevoel de deur van zijn bureau achter zich dicht. De schuldenbalans is in evenwicht gebleven, maar hij realiseert zich dat dit zijn laatste mercato is geweest bij paars-wit. Anderlecht zou dat seizoen – ondanks een goeie eindsprint – geen kampioen spelen. De samenwerking met Mogi Bayat spreekt niet in Van Holsbeecks voordeel en het commentaar van Coucke is vernietigend. 'Marković? Ik heb moeten opzoeken wie dat was.' Of nog: 'Mits wat creativiteit had Anderlecht vijf Mitrović'en kunnen huren.'¹⁹

De gevangenis van Sint-Gillis is in 1885 gebouwd en biedt ruimte aan 504 gedetineerden. Herman Van Holsbeeck zit eind januari 2022 alleen in een cel in vleugel E. Hij is jarenlang dé grote Anderlecht-manager geweest, maar geniet hier geen voorkeursbehandeling. Bij zijn aankomst is Van Holsbeeck gefouilleerd zoals iedereen die wordt opgesloten en had hij een gesprek met de directeur en de arts. Zijn horloge moet hij afgeven, maar alleen voor verplaatsingen binnen de penitentiaire inrichting moet hij een gevangenenstenuue aan. In zijn cel mag hij burgerkledij dragen. De gewezen RSCA-directeur probeert mentaal overeind te blijven. Hij vraagt zich af hoe hij hier beland is, maar vindt het vooral erg voor de mensen die hem na aan het hart liggen. Hij houdt zich sterk, mede dankzij zijn familie en enkele vrienden die hem af en toe een paar honderd euro toestoppen om zaken te kopen. Een goeie dagindeling is cruciaal om elk etmaal door te komen, maar het nieuws over een zelfmoord in de gevangenis is erg confronterend. Van Holsbeeck klampt zich vast aan bepaalde routines. Hij zorgt ervoor dat hij om half zeven wakker is en reeds voor de ochtendronde van de cipiers is opgestaan. Hij leest veel boeken die zijn vrouw Esmeralda hem bezorgd heeft. Over Barack Obama, Nelson Mandela... In zijn cel staan een bed, een toilet, een lavabo met koud water, een frigo en een tv. Om te douchen moet hij naar het gemeenschappelijke sanitair op het einde van de gang.

De eerste dagen blijft Van Holsbeeck in zijn cel en past hij voor de dagelijkse wandeling. Daarna opteert hij er toch voor om soms eens de buitenlucht op te snuiven. Hij wordt er geconfronteerd met andere gevangenen. Sommige zitten er straffen uit voor drugsdelicten, andere omdat ze met een ingetrokken rijbewijs een ongeval veroorzaakten. De voormalige Anderlecht-manager oordeelt niet. Hij helpt een Franstalige gedetineerde om zijn Nederlandstalige dossier te vertalen en op het binnenplein zijn er gasten die plagerig beroep doen op zijn voetbalkennis. Van Holsbeeck mag helpen om kleine voetbalmatches op te zetten om dan als een scout te oordelen over het aanwezige talent: '*Herman, je pourrais jouer pour Anderlecht.*'

Herman Van Holsbeeck zal in die periode maar liefst 22 dagen vastzitten. Hij belandt in Sint-Gillis nadat hij zich op 19 januari 2022 moet melden bij de federale politie voor een verhoor, een ondervraging die kadert in het onderzoek naar verdachte transacties bij transfers die de sportief directeur regelde met makelaar Christophe Henrotay. De verkoop van Aleksandar Mitrović aan Newcastle in 2015 wordt stevig

onder de loep genomen, net als het vertrek van Chancel Mbemba naar Newcastle en van Youri Tielemans naar Monaco. Er zijn aanwijzingen dat er onder tafel commissies zijn teruggevloeid naar de RSCA-manager.

Eerst wordt hij acht uur op de rooster gelegd en na een nachtje in een politiecel volgt nog een verhoor. Van Holsbeeck ontkent wederom alle beschuldigingen dat hijzelf zou hebben gecasht op transfers, maar geeft wel toe dat hij ‘bepaalde fouten’ heeft gemaakt. Wat die dan zijn wordt niet gepreciseerd. Het leidt tot zijn aanhouding en de overbrenging naar Sint-Gillis. Het contrast met zijn buitenverblijf in Marbella, waar Van Holsbeeck een tijd revalideerde van een rugoperatie, is groot. Pas op 9 februari 2022 – drie weken later – wordt hij weer vrijgelaten onder voorwaarden. Hij verlaat de gevangenis langs een achteruitgang om aan alle camera’s en fotografen te ontsnappen.

Het is dit onderzoek dat later uitmondt in het proces rond de verkoop van voetbalclub Anderlecht. Een rechtszaak waaruit moet blijken of Marc Coucke is bedot toen hij de club eind 2017 kocht en die nu gepland staat in december 2026. Een cruciaal element in dit proces blijkt een antidatering van het contract van speler Leander Dendoncker te zijn. Ook de middenvelder zit tijdens zijn periode bij Anderlecht in de portefeuille van supermakelaar Christophe Henrotay.

De zaakwaarnemer heeft potentiële kopers voor Anderlecht aangebracht zoals Alisher Usmanov, maar had geen invloed op de komst van Marc Coucke, die finaal het pleit won. Toch claimt Henrotay recht te hebben op een commissie voor het aanbrengen van minstens één valabele koper. Anderlecht-voorzitter Roger Vanden Stock kent hem 1 miljoen euro toe, maar vindt de makelaar dat genoeg?

Het parket ontdekt dat het contract van Leander Dendoncker, zonder dat de speler ook maar van iets weet, is aangepast en geantidateerd. De commissie voor spelersmakelaar Christophe Henrotay is opgetrokken om hem meer geld – 2 miljoen? – te garanderen. Het document is ondertekend met de stempel van Philippe Collin, terwijl die daar niet van op de hoogte was. Tijdens zijn verhoren stelt Van Holsbeeck dat hij de aanpassing deed om Henrotay extra uit te betalen.²⁰ De onderzoekers vragen zich af wie er nog een rol speelt in deze zaak. Jo Van Biesbroeck, die het verkoopproces leidde? Hij ontkent er iets mee te maken te hebben. Het parket toetst alles af. Zo zou de antidatering gebeurd zijn in de zomer van 2017, vóór de verkoop van RSCA werd gelanceerd. Dendoncker is voordien een transfer naar Atlético Madrid

geweigerd waardoor Henrotay al een commissie misliep. Moest de zaakwaarnemer daarom extra gecompenseerd worden?

In elk geval: Marc Coucke voelt zich als koper van Anderlecht opgelicht. Het is een ongeoorloofde constructie waarbij men hem als nieuwe RSCA-eigenaar wil laten opdraaien voor extra betalingen en kosten. Zelfs al probeert Henrotay nog te bewijzen dat Coucke van de constructie afwist door een persoonlijk gesprek tussen hen twee bij de zakenman thuis in Merelbeke op te nemen. Tot ontsteltenis van Coucke. Die laat optekenen: ‘Je neemt voor veel geld een club over met zo’n grandeur. Dan wil je dat alles normaal verloopt. Het valt me zwaar dat dat niet zo is.’²¹ Anderlecht heeft zich in de zaak burgerlijke partij gesteld.

Het is voor Herman Van Holsbeeck een bezwarend element. De oud-sportief directeur blijft zich niettemin met hand en tand verdedigen in deze juridische strijd, wijst elke vorm van minnelijke schikking af en eist een ontslagvergoeding van 1,7 miljoen euro.

Wat weinigen weten is dat Herman Van Holsbeeck enkele jaren later eens met een van zijn advocaten bij Wouter Vandenhaute is geweest op diens kantoor bij Woestijnvis. De hoop leefde toen dat er een oplossing kon gevonden worden voor zijn dispuut met Anderlecht. Het gesprek leidde tot niets. Van Holsbeeck zal een straatvechter blijven tot zijn laatste snik.

HEIN VANHAEZEBROUCK (I)

Het staat 1-0 in de match Anderlecht-AA Gent als Hein Vanhaezebrouck bij de rust zijn kleedkamer binnenstapt. De coach trekt grote ogen wanneer hij ziet dat Marc Coucke er ook is. De voorzitter praat tegen middenvelder Sven Kums, tegen Adrien Trebel en bij uitbreiding de hele spelersgroep. Dat ze ‘dichter bij hun man’ moeten staan en ‘iets meer in duel’ moeten gaan. Een vleugje tactiek en coaching. Het bloed van Hein kookt. ‘Wat doet hij hier?’ fulmineert de T1 tegen zijn assistenten, die al in de aparte ruimte voor de trainers zitten om enkele wedstrijd fases te bespreken. De trainer staat op het punt de voorzitter stante pede buiten te zetten, maar physical coach Gino Caen houdt hem tegen. Het is Caen die op Marc Coucke afstapt en zegt dat hij maar beter vertrekt. Dat de coach het woord wel zal nemen. Coucke repliceert dat het slechts enkele goedbedoelde, bemoedigende aanwijzingen zijn en verlaat de vestiaire.

Het incident zorgt ervoor dat Hein Vanhaezebrouck onvoldoende tijd heeft om zijn uitleg te doen. De coach heeft gezien dat Gent door een tactische aanpassing steeds gevaarlijker wordt op de rechterflank en wil zijn jonge spits Mohammed Dauda duidelijk maken dat hij die kant veel meer moet afdekken. Op het moment dat hij die richtlijn wil geven, gonst de bel al voor de tweede helft. Hein tekent op de deur onderweg naar buiten nog snel wat looplijnen voor Dauda, maar die is niet mee. Het Gentse gevaar blijft continu over rechts komen. Vanhaezebrouck kan niet anders dan Dauda wisselen voor Pieter Gerkens om de dreiging te neutraliseren. De coach fulmineert dat ze door de interventie van Marc Coucke de match bijna verloren.

Uiteindelijk wint Anderlecht die partij toch met 2-0, maar voor Hein Vanhaezebrouck is het incident onverteerbaar, zelfs al is zoiets maar één keer voorgevallen. Een voorzitter hoort zich niet te bemoeien met de tactiek van de trainer. Laat staan in de kleedkamer te komen. Hein zegt later: ‘Dit verwacht je bij F.C. De Kampioenen. Toch niet bij Anderlecht. Dan zakt je broek af.’²²

Eigenlijk is Hein Vanhaezebrouck altijd de droomcoach geweest voor Anderlecht, althans voor het oude RSCA-bestuur. De trainer die AA Gent kampioen maakte met goed voetbal en met de Buffalo's uitblonk in de Champions League. Het lijkt na het ontslag van René Weiler a

match made in heaven wanneer Herman Van Holsbeeck de West-Vlaming in 2017 naar het Astridpark haalt. Uiteraard met de hulp van makelaar Mogi Bayat. De coach zelf beweert dat hij als kind zelfs ‘een paars-witte pennenzak’ had. Eindelijk kan Anderlecht na het stugge, weggehoonde voetbal van René Weiler opnieuw sprankelen. In Heins debuutmatch bij RSCA op KV Mechelen staat het aan de pauze zowaar 1-4. Wie kan liplezen ziet dat Herman Van Holsbeeck zegt: ‘Amai, wat was dat.’

Alleen staat Anderlecht één maand na Vanhaezebroucks komst plots te koop. En het wordt extra complex als blijkt dat Marc Coucke de nieuwe eigenaar wordt. Iedereen weet het vooraf: Coucke en Vanhaezebrouck, dat werkt niet. Hein is met Van Holsbeeck twee handen op één buik. Ze zitten dagelijks samen en de trainer mag zijn stempel drukken. Hij laat zelfs cabines bouwen waarin de spelers tussen twee trainingen door kunnen slapen. Iets wat ze zelden of nooit doen, maar Hein heeft invloed. Wanneer Coucke neerstrijkt, is dat liedje uit. Ze lopen niet hoog op met elkaar. De coach wordt nochtans snel gebeld door Coucke en zelfs een paar keer uitgenodigd op zijn kasteel in Merelbeke waar Coucke woont. De connectie blijft altijd wat artificieel. Eigenzinnige karakters, koppigaards, elk overtuigd van hun gelijk: dat moet clashen, toch?

‘Anderlecht speelde als zalm in blik. Ik ben het nu wel beu om de tegenstander te feliciteren.’ Tijdens zijn eerste Play-off 1 als voorzitter gooit Marc Coucke het op Twitter. De Brusselaars voetballen voor het eerst in hun zalmroze shirts en vallen in de eindfase van de Jupiler Pro League nog terug van plaats twee naar drie. Hein Vanhaezebrouck stoort zich geregeld aan het commentaar van Coucke op social media, maar laat dat niet blijken. De coach vindt dat Anderlecht in januari na de verkoop van de club heeft moeten bedelen op de transfermarkt. Om zich dan toch nog met mannen als Lazar Marković en Ryota Morioka te mengen in de titelstrijd: dat op zich is al straf. Anderlecht klopt zelfs de latere kampioen Club Brugge tot tweemaal toe, maar gaat dan ten onder tegen Standard, AA Gent en RC Genk. Hein lanceert veel jonkies als Francis Amuzu, Alexis Saelemaekers en Albert Sambi Lokonga. Mooi, maar Coucke wil de fans laten dromen van prijzen en trofeeën.

Die zomer wordt er door het bestuur gecheckt of het nog wel opportuun is om met Hein Vanhaezebrouck door te gaan. Zijn ontslagpremie is evenwel erg hoog: het kost meer dan 1,5 miljoen euro om hem

te laten gaan. De trainer kan voortwerken, maar blijft sceptisch. In het tussenseizoen strijken de al lang aangekondigde nieuwkomers als Knowledge Musona en Antonio Milić neer, gasten die door Coucke en co worden overgeheveld van zijn oude club KV Oostende. *Part of the deal*. Vanhaezebrouck heeft dan al gehoord dat die jongens aan de kust op de toppen van hun tenen moesten lopen om uit te blinken. Goeie voetballers, maar Musona moet al minstens één trainingsdag per week skippen wegens een broze enkel. Wat gaat dat geven als ze bij Anderlecht drie matches per week moeten sjotten? Bij Hein ligt de lat hoog wat fysieke paraatheid betreft. Meer nog, ook middenvelder Aristote Nkaka moet in principe de oversteek maken van Oostende naar Anderlecht, maar tegen hem stelt Hein zijn veto. Een speler die bij KVO geen vaste waarde is, kan in Brussel niets doen. Nkaka blijft nog even aan zee.

En hoe zal Marc Coucke zich verder manifesteren? Het is een publiek geheim dat de zakenman bij Oostende sms'te met spelers als Richairo Živković en Franck Berrier. En voormalig KVO-trainer Yves Vanderhaeghe heeft onthuld dat Coucke hem bij de kustploeg twee uur voor de aftrap weleens appte over wie hij in de basis zou zetten.²³ Dat waren in Couckes ogen suggesties, maar Vanderhaeghe ervaarde ze als behoorlijk dwingend. Zou Marc Coucke het ook zo aanpakken bij Anderlecht? Met spits Landry Dimata wordt alleszins nog een van zijn KVO-chouchous naar het Astridpark gehaald. De spits brak door bij KV Oostende, werd verkocht aan Wolfsburg voor 11,5 miljoen en tekent nu bij paars-wit. Ook al heeft de jonge Belg een fragiele knie.

Aanvankelijk is er geen enkele reden tot klagen. Anderlecht begint het nieuwe seizoen onder Hein Vanhaezebrouck met een puike 12 op 12 onder impuls van het spitsenduo Landry Dimata en Ivan Santini dat vlotjes scoort. Ook de jonge ket Sebastiaan Bornauw wordt succesvol voor de leeuwen gegoooid, maar de goeie reeks houdt niet aan. Er zijn spelers die teren op hun talent, maar onvoldoende beantwoorden aan de fysieke parameters die Vanhaezebrouck eist. Dan mogen ze op de eretribune vinden dat Zakaria Bakkali meer moet spelen: zo werkt het niet.

Het is interlandperiode. Anderlecht ziet twaalf internationals uitzwermen, maar de rest van de groep moet zich melden op training. Hein Vanhaezebrouck checkt op de spelerslijst of iedereen er is en mist één speler: Landry Dimata. De spits is met een knieblesure afgehaakt bij

de Belgische U23 en moet komen revalideren op Neerpede. Hein is geen coach die snel uit zijn krammen schiet als een speler eens te laat is. Er kan altijd een file staan. Maar als Dimata een kwartier later nog altijd niet gearriveerd is, laat hij zijn assistent Karim Belhocine toch eens bellen. Die krijgt de aanvaller vrijwel meteen aan de lijn. Diens uitleg klinkt ongeveer als volgt: 'Naar Neerpede komen... Euh, dat zal moeilijk gaan. Ik zit al in Parijs. Ik kreeg verlof van de voorzitter.'²⁴

Op het oefencentrum reageert iedereen verbouwereerd, Vanhaezebrouck nog het meest. Dimata heeft de teammanager niets laten weten en er rijzen vragen bij dit soort privileges. De coach gelast de namiddagstraining af en geeft zijn jongens ook de volgende dag vrij. Iedereen gelijk voor de wet. Niemand moet zich boven zijn ploegmaats wanen. De demarche van Marc Coucke zorgt voor wrevel en lekt snel uit in de media. Anderlecht probeert de zaak te nuanceren en zegt dat het om een communicatiefout gaat. Coucke gaf Dimata even vrijaf, maar had er ook aan toegevoegd 'als de trainer dat goed vindt'. De spits vergat het nadien gewoon te vragen.

Het is niet bevorderlijk voor de sfeer en de resultaten zijn dat evenmin. In de Europa League wordt in een poule met Spartak Trnava, Dinamo Zagreb en Fenerbahçe niet één keer gewonnen, in de Crocky Cup is er de uitschakeling tegen 1B-club Union en in de competitie zet RSCA geen serie meer neer zoals in het seizoensbegin. Integendeel, wanneer er op 16 december 2018 met 2-1 wordt verloren op Cercle en er 1 op 12 op het rapport staat, is het over en uit. Een kroniek van een aangekondigd ontslag, maar toch komt het voor Hein Vanhaezebrouck onverwacht. Anderlecht staat nog altijd vierde en hij had nog gepraat over potentiële wintertransfers en de jeugdwerking. Na een kort overleg tussen Marc Coucke en Michael Verschueren wordt er toch een andere weg ingeslagen. Het geduld van Coucke is op. De raad van bestuur keurt de C4 goed.

Manager Michael Verschueren, net in dienst, moet de coach het nieuws meedelen. Vanhaezebrouck is na de terugkeer van Cercle al in zijn auto gestapt om huiswaarts te rijden, maar wordt na een telefoontje verzocht om terug te keren. In Verschueren's kantoor krijgt Hein te horen dat de samenwerking meteen wordt beëindigd. Michael Verschueren oogt onwennig en vraagt de T1 zelfs of hij boos is. Later zal Verschueren melden dat de spelerskern nood had aan een minder dominante trainer. Het is beloftecoach Jonas De Roeck die de ploeg

samen met de overgebleven assistenten Karim Belhocine en Gino Caen tijdelijk overneemt.

Zolang Marc Coucke daar zit, zal het nooit meer goedkomen tussen Anderlecht en Vanhaezebrouck. Zeker niet als de fans ook uitpakken met een spandoek met daarop ‘Wij zijn RSC Anderlecht. Niet F.C. De Kampioenen’ – gebaseerd op de scherpe interviews die Vanhaezebrouck achteraf geeft. Daarin klaagt hij ook aan dat RSCA maar niet over de brug komt met zijn ontslagvergoeding terwijl dat heel nauwkeurig contractueel bepaald is. Een week later is het in orde. Marc Coucke is nadien zeer misnoegd over alle uitlatingen van Hein Vanhaezebrouck. ‘Een ex-coach gaf een verschrikkelijk interview,’ reageert hij in het VRT-programma *Van Gils & gasten*. ‘Volledig georkestreerd. Van woord tot woord. Het was zo erg. Zijn boodschap was eigenlijk: de club wordt ontzettend slecht gerund. We waren F.C. De Kampioenen en ik was de Balthazar Boma van Anderlecht. Je wil echt niet weten hoeveel leugens er in dat interview zaten.’²⁵

Anno 2026 heeft Hein Vanhaezebrouck in de hoogste echelons van Anderlecht nog altijd een bijnaam. Hij wordt er snerend ‘de Pinguïn’ genoemd omdat hij als coach dikwijls voor zijn dug-out staat te draaien met zijn armen open. Vanhaezebrouck wist dat al voor de komst van Coucke naar Anderlecht. Op het podium van KV Oostende was hij zo al eens genoemd voor een volle zaal.

ROGER VANDEN STOCK (II)

‘Leef alsof het je laatste dag is. Leef alsof de morgen niet bestaat.’ Marc Coucke zingt de hit van André Hazes Jr. uit volle borst in de micro. Zonder gêne met hier en daar een valse noot. De voorzitter slalomt enthousiast tussen de andere directieleden en op de achtergrond danst Michael Verschuere mee. Ook marketingdirecteur Emmanuel Rutsaert – niet de soepelste van de bende – schudt de beentjes los. We zijn het najaar van 2018 en de paars-witte delegatie laat tijdens een Europese verplaatsing in een hotel een feestje losbarsten. De resultaten in de Europa League zijn nochtans niet om over naar huis te schrijven. Integendeel. In de poulefase 3 op 18 tegen weinig ronkende namen als Spartak Trnava, Dinamo Zagreb en Fenerbahçe. Dat weerhoudt Coucke er niet van om zich te amuseren en eens uit de bol te gaan. Zo deed hij het bij KV Oostende, zo moet het af en toe kunnen bij Anderlecht. Het is een feestje in besloten kring, maar een stiekem gemaakt filmpje wordt de dag nadien toch naar de clan Vanden Stock doorgestuurd. Daar kijken ze met grote ogen naar die beelden. De stijl van het huis is al veranderd.

De steenrijke zakenman ligt niet wakker van wat de oude garde denkt. Marc Coucke is koning Midas: alles wat hij aanraakt, verandert in goud. Als Anderlecht al titels pakte onder een bestuur dat schulden maakte, dan kan het alleen maar succesvoller worden als de club beter wordt geleid. Anderlecht kan niet blijven teren op Champions League-deelnames en toptransfers (met louche makelaars) om financieel over-eind te blijven. Alles moet hipper, flitsender, winstgevender.

Vanaf dag één is de breuk met het ancien régime zichtbaar. De droom van Coucke is dan wel een nieuw stadion bouwen voor 40.000 à 45.000 man – hij spreekt in *Pano* op de VRT²⁶ over de terreinen van Neerpede – maar tot het zover is, moet het Vanden Stockstadion meer rendabel worden. De nieuwe eigenaar start snel met verbouwingswerken. Zo komt er een glazen wand tussen de gang van de kleedkamers en de vip-ingang zodat de gasten zicht hebben op de spelers. Het aantal vip-seats wordt opgetrokken naar duizend. Er komen twee grotere zalen, meer food-trucks en meer (chique) restaurants... Al snel schrijft het *Nieuwsblad* dat Coucke eraan denkt om de naam van het stadion te commercialiseren, te vermarkten met een sponsornaam. In het programma *Van Gils & gasten* op de VRT ontkent de voorzitter dat: ‘Die journalisten zijn hun bronnen kwijt.’²⁷